

DE FISHERMEN'S TRAIL

EEN VADER EN DOCHTER WANDELEN LANGS
DE KUST VAN PORTUGAL

TIM VOORS

FONTAINE UITGEVERS

WOORD VOORAF

Dit boek is gebaseerd op waargebeurde feiten maar bevat enkele fictieve elementen. Sommige namen en gebeurtenissen zijn omwille van privacy aangepast.

Dit boek is het persoonlijke verhaal van de auteur. Hoewel auteur en uitgever er alles aan hebben gedaan om ervoor te zorgen dat de informatie in dit boek correct was op het moment van ter perse gaan en je met het boek willen informeren en inspireren, kan het zijn dat deze uitgave feitelijke onjuistheden bevat of niet (meer) volledig is. Aan deze informatie kan dan ook geen enkel recht worden ontleend en noch de auteur, noch de uitgever stelt zich aansprakelijk voor eventuele schade.

Bereid je altijd goed en grondig voor op al je avonturen. Ga je op pad, zorg dan dat je weet wat je te wachten staat en dat je de conditie en uitrusting hebt die nodig zijn om de geplande wandeling te maken. Verdiep je in de route en zorg dat je in geval van nood contact kunt opnemen. Neem voldoende drinkwater, voedsel en bescherming tegen kou en hitte mee en houd voldoende pauze. Let op de getijden en het weerbericht: het weer kan verraderlijk snel omslaan, zeker in de bergen. Zorg dat je op de hoogte bent van de in het land van bestemming geldende gebruiken en regels, bijvoorbeeld ten aanzien van wild kamperen, en sluit een goede reisverzekering af. Ga op avontuur maar neem geen onverantwoorde risico's.

INHOUD

VADER & DOCHTER	13
----------------------------	----

DEEL 1

Nazaré	19
Gewoon een stukje lopen	35
Porto Covo – Vila Nova de Milfontes	47
Vila Nova de Milfontes – Almogrove	77
Almogrove – Zambujeira do Mar	87
Zambujeira do Mar – Praia de Odeceixe	97
Praia de Odeceixe – Odeceixe	115

EVEN IETS HEEL ANDERS:

Wat kost zo'n Fishermen's Trail precies?	123
--	-----

DEEL 2

Odeceixe – Praia de Odeceixe – Aljezur	143
Aljezur – Arrifana – Chabouco	163
Chabouco – Carrapateira – Vila do Bispo	185
Vila do Bispo – Sagres	207
Sagres	217

NAWOORD	231
----------------	-----

DANKWOORD	233
------------------	-----

BRONNEN	236
----------------	-----

PORTO

NAZARÉ

LISSABON

PORTUGAL

ESPAÑA

SEVILLA

PORTO COVO

ODECEIXE

CABO DE S. VINCENTE

SAGRES

LAGOS

FARO

VADER & DOCHTER

WAAR WIL JE NAARTOE?

‘Waar wil je naartoe, als je later groot bent?’ vraag ik aan mijn dochter Antonia.

‘Ze begrijpt helemaal niet wat je bedoelt,’ zegt mijn vrouw.

Antonia – vanaf haar geboorte noemen we haar al Toni – is nog maar vier jaar oud en kijkt me vragend aan. ‘Buiten,’ zegt ze. Ze wil gewoon naar buiten. Om te spelen. Nu. Ze heeft nog geen benul van wat we samen zullen gaan doen als ze groter is. Dat is de toekomst en de toekomst bestaat nog niet voor haar. Haar hele wereld en werkelijkheid bestaan uit het hier en nu, en ze wil buiten spelen.

Toni trekt me aan mijn hand naar de voordeur. Ze wil samen stoepkrijten. Er zijn geen auto’s, alleen een sporadische

fiets die langs komt rijden in onze stille straat, die in een piepklein dorpje in Noord-Holland ligt.

Mijn volwassen hersens zijn, in tegenstelling tot die van Toni, voortdurend met de toekomst bezig. Dromen en plannen maken voor wat komen gaat. Mijn vrouw Herma en ik hebben in vier jaar tijd drie kinderen gekregen, van wie Toni de middelste is. Onze oudste Cato is zes jaar en Tom, de jongste, is nog maar twee. Mijn vrouw en ik werken als zelfstandig ondernemers in de marketing en hebben vroeger altijd veel gereisd en veel van de wereld gezien.

Inmiddels gaan we vooral op vakantie naar Terschelling, Renesse of Frankrijk. Altijd fijn met een groot jong gezin.

Zelf groeide ik tot mijn achttiende jaar op in Engeland en ik hou ervan om buiten de Nederlandse grenzen te denken en te kijken. De wereld is zoveel groter dan mijn geliefde Holland. Daarom bedacht ik al vroeg dat ik met ieder van mijn drie kinderen op een grote reis zal gaan als ze ouder zijn. Zodra ze achttien zijn mogen ze zelf kiezen waar ze maar ter wereld naartoe willen. Ik zal betalen, maar dan mag ik ook mee. Voor elk kind heb ik bij de geboorte een bankrekening geopend om hiervoor te sparen.

Ook al kan de jongste pas net lopen, toch zie ik het al helemaal voor me, hoe Toni en ik over minder dan veertien jaar samen over de Himalaya zullen trekken, hoe ik met Tom zal gaan surfen in Indonesië, of met Cato een 'rond de wereld'-ticket zal boeken om elk continent te bezoeken. Mijn fantasie slaat op hol als ik erover nadenk, maar tegelijkertijd ben ik me er ook heel bewust van dat het uiteindelijk om hún droom moet gaan. En dat de reis uiteindelijk meer zal gaan over de tijd die we dan samen zullen beleven dan over de bestemming zelf.

'Bali? Tanzania?' reageert mijn vrouw verbaasd, als ik hardop fantaseer over waar we allemaal naartoe zouden kunnen.

‘Julie kunnen toch ook naar Terschelling of Spanje? Waarom zo ver weg?’

Ik glimlach naar haar, zwijg en droom rustig verder. Ik geloof heilig in de waarde van reizen en kijk ernaar uit om onze kinderen de wereld buiten de Nederlandse landsgrenzen te laten zien.

Naarmate ze ouder worden, blijf ik de gedachten met ze delen, raken de kinderen gewend aan het idee en het is grappig om te zien wat hun wensen zijn. Mijn oudste dochter wil jarenlang niets liever dan naar China om panda's te zien, omdat de panda nou eenmaal haar lievelingsdier is. Mijn zoon Tom wil graag naar Afrika om alle grote wilde dieren te zien, net als Freek Vonk. Alleen Toni is niet zo uitgesproken over waar ze later naartoe wil. Ze is in dat opzicht meer op zichzelf en houdt veel gedachten voor zich.

Veertien jaar later, als Toni achttien jaar wordt, heeft ze net haar middelbare school achter zich gelaten en is met twee vriendinnen voor een aantal maanden naar Portugal vertrokken, nadat ze tot de kerst hard heeft gewerkt om geld te sparen voor het verblijf daar. Als ik haar bel, is het inmiddels april en is het einde van de vriendinnentijd in Portugal in zicht. Haar reisgenoten zullen binnenkort teruggaan naar Nederland, Toni blijft nog en gaat over een paar weken met een vriendin door het land toeren voordat ze terugkeert naar Nederland.

‘Waar zullen wij naartoe gaan, Toon? Samen?’ vraag ik nieuwsgierig, na achttien jaar geduldig te hebben gewacht. ‘*Anywhere in the world*, weet je nog?’ Drie jaar eerder ben ik met Cato meer dan een maand in Indonesië geweest. Nadat ik jaren had gewacht en gespaard koos ze uiteindelijk niet voor de panda's maar wilde ze graag goed leren surfen. We zochten

de golven van Bali en Lombok op en trokken samen langs de kust op zoek naar de beste surfspots en surflessen en aten overal waar we kwamen tonijn. Echte surfpro's zijn we niet geworden, maar na dagenlang in de branding peddelen, konden we er allebei toch wel iets van. En nu is het tijd voor Toni's grote avontuur.

'Ja, natuurlijk weet ik dat nog. Je hebt het er zó vaak over gehad,' antwoordt Toni lachend. Ze is even stil en zegt dan opgewekt: 'Portugal? Waarom kom je niet hier naar Portugal? Ik ben er nu toch al.'

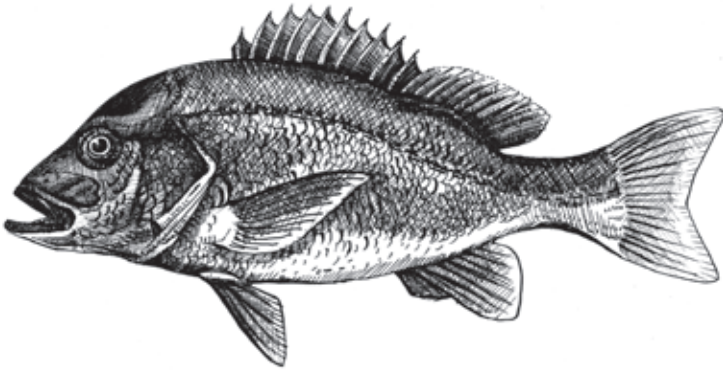
'Portugal? Niet Cambodja, Amerika of Bali?' vraag ik nog even plagend.

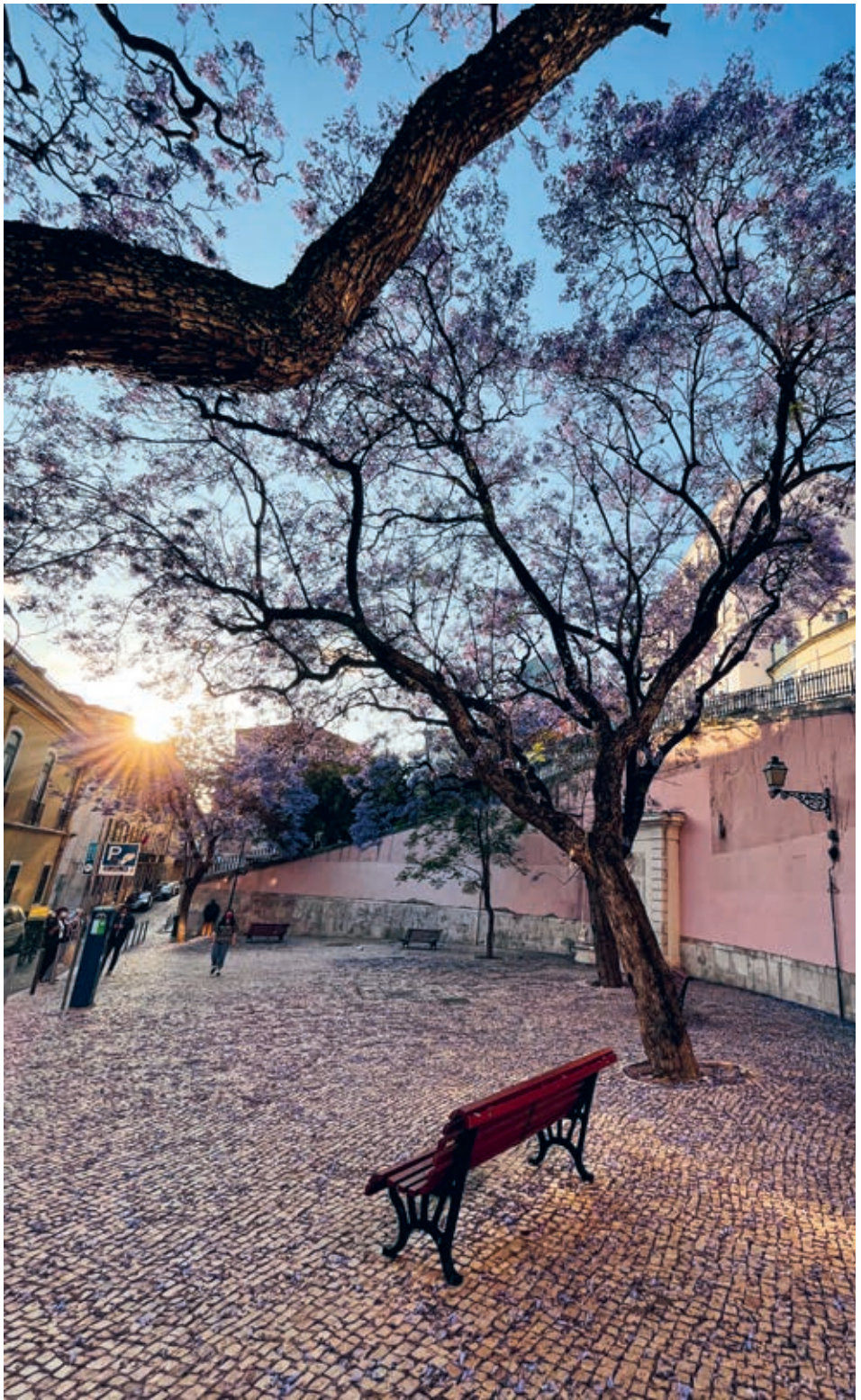
'Portugal, ja. Ik voel me hier goed. Wanneer kom je?' zegt ze nu resoluut. 'We verzinnen wel wat we gaan doen als je er bent.'

Ik hoef niet lang na te denken. Ik kan wat vrije dagen nemen van mijn werk als creatief directeur en als het echt nodig is zelfs wel wat werk op afstand regelen.

'*Portugal it is!*' antwoord ik blij. 'Samen op pad? Ik kom over een paar weken je kant op, goed? Tot in Lissabon!' Verheugd leg ik de telefoon neer. Portugal, knik ik. Het wordt Portugal.

DEEL 1

NAZARÉ

ROADTRIP

Bij het autoverhuurbedrijf op het vliegveld van Lissabon heb ik onverwachts een upgrade gekregen en een grote witte 4x4-bak meegekregen. Een beetje overdreven voor ons tweeën, maar je hoort mij niet klagen.

Als ik in de binnenstad aankom, til ik mijn rugzak uit de achterbak en klik de deuren van de auto op slot.

De zoete geur van de paarse bloemen van de jacarandabomen in het nabijgelegen park komt me tegemoet, net als de zure urinegeur van zwervkatten. Ook al is het tegen zessen in de namiddag, toch is het nog aangenaam warm, heel anders dan het koude weer dat ik thuis heb achtergelaten een aantal uur geleden.

Ik zie mijn dochter van achter het raam naar me zwaaien. Het is een eigenaardige en bijzondere gewaarwording, aangezien dit de eerste keer is dat ik haar zo zelfstandig aantref. Ze heeft het huurappartement op de eerste verdieping van een oud stadshuis helemaal voor zichzelf, haar twee vriendinnen zijn een paar dagen geleden terug naar huis gevlogen. Een aantal maanden zijn ze samen op pad geweest hier in Portugal

en nu mag ik de komende week samen met mijn dochter op reis. Wat een feest. We hebben niks voorbereid en hebben allebei geen idee wat we hier gaan doen, maar dat loopt wel los.

Ze gooit de sleutel van de voordeur vanaf het balkon naar beneden, en ik ben net te laat om hem op te vangen.

De deur van Toni's huis is erg laag; de Portugezen waren vroeger duidelijk een stuk korter. Nummer 12, zie ik op een tegel naast de oude afgebladderde deur.

'*Hola!*' Mijn dochter omhelst me als ik de steile trap ben opgeklommen en de woonkamer van haar appartement betreed.

'*Hola!* Hoe is het meis?' Ik houd haar even op armlengte om haar gezicht en blik goed in me op te nemen. Wat is ze gegroeid. Wat is ze veranderd, of ben ik het juist die veranderd is? Ik overzie het even niet, maar wat doet het er ook toe? Ik heb haar gevonden en geef haar een dikke knuffel. De vlucht van tweeënhalve uur viel best mee, maar al met al ben ik blij er eindelijk te zijn. Zo'n reisdag is toch vermoeiend en ik verheug me op een warme douche.

'Mag ik even naar je toilet?' vraag ik overdreven beleefd.

'Natuurlijk meneer, deze kant op.' Ze gaat me voor en wijst me de weg. Het is een complete verdieping met twee slaapkamers, een woonkamer en een open keuken. De drie meiden hebben hier de afgelopen twee weken vertoefd en de hoofdstad van Portugal verkend. Toni beweegt door het huis alsof ze er al jaren woont.

Nadat ik het appartement heb bekeken, stelt Toni voor iets te gaan eten. Ze weet een leuk tentje dichtbij. Ze loopt voor me uit de steile trap af in een wijde groene broek met een wit linnen overhemd. We trekken de oude voordeur achter ons dicht die ooit donkerrood was, maar nu verkleurd en versleten is door de jaren in de zon. De warme zalmkleuren van de muren

van het oude Portugese stadshuisje zijn op de begane grond betegeld met patronen die kenmerkend zijn voor de Lissabon-bouwstijl. Ik heb mijn jas in het appartement achtergelaten, aangezien het hier warm genoeg is en volg haar witte sneakers het pleintje over. Ze beweegt zich relaxed. Zo anders dan het kleine aanhankelijke meisje van een aantal jaar geleden.

We lopen de steile straten af de stad in naar het cafeetje waar Toni en haar vriendinnen vaker naartoe gingen. De avondzon maakt dat de kleuren en tegelkunstwerken van de gebouwen en kerken afspatten. Er lopen een paar pauwen door de straten die in het park vertoeven, en een ervan loopt een eindje achter ons aan. Kennelijk verwacht hij wat eten te kunnen krijgen van ons. Heel even stopt het dier om zijn mooie veren te laten zien. Ik stop en maak een paar foto's.

'Ik krijg trek,' zegt Toni een beetje ongeduldig. Ze is duidelijk al gewend aan de pauw en heeft bovendien de hele dag weinig gegeten.

Ook al heeft Toni een gezonde bruine kleur van de afgelopen paar maanden surfen onder de Portugese zon, ze is nog herstellende van een verkoudheid die ze heeft opgelopen na een oorontsteking doordat ze iets te veel in de zee is geweest. Al vanaf jonge leeftijd loopt ze in de vakantie vaak tijdens het zwemmen een oorontsteking op. Gelukkig is ze al aan de beterende hand, maar wel nog altijd moe en verkouden. We zullen het dus rustig aan moeten doen de eerste paar dagen samen op reis, totdat ze weer volledig is hersteld.

De volgende dag rijden we met de huurauto naar het befaamde surfdorp Nazaré, zo'n 120 kilometer van Lissabon, om daar een nachtje uit te rusten. Toni wil het vooral even rustig aan doen en ik heb besloten wat surflessen te nemen, terwijl zij uitziekt. Ik kijk al jaren naar video's van de big-wavesurfcom-